

κοντά και πήγαινε καμαρώνοντας, σαν γύφτικο σκεπάρνι !..

“Έφραγαν, ήσαν και έχόρτασαν και
τόν Θεόν έδούξαν, * * *

και ήσαν και παληά χρσαία, που καθέννας έδγαλε από τó κελάρí του, όπου τó είχε φυλαγμένα.

Και Έφραγαν και Έπινε, σαν νάζε Έξη μήνες νηστικός, ó Αιδεσιμώτατος ó Καφερός, και Έπινε και Έπινε και γεμισμούς δεν είχε τó στομάχι του, όπως σωσιμούς δεν είχαν ή μουσκάλλες.

Και όλο Έλεγε και Έλεγε, και όλο διηγείτο.

Τούς Έλεγε για τó ταξείδια του, που Έκανε στις μεγάλες πόλεις, στην Έθρώπη, στό Παρίσι, στό Μπάρι και τó Μπρίντζι και τή Νεάπολι τής ‘Ιταλίας.

—Μεγάλο, άγαπητοί χριστιανοί, βασιλείο ή ‘Ιταλία... Άφού τó μακαρόνια στη Νεάπολι πουλιούνται με τó μέτρο...

—Και πώς τó τρώνε ;

—Ρουφηχτά ! Και τó καϊμάς ! Και τó καϊμάς ! Έκει νά ίδητε, στην ‘Ιταλία, κόσμο, βοέ παιδιά !.. Σάν φράντε τó βασιό στην Νεάπολι, ρίχνεις ένα κάρτο μεντζιτού στη θάλασσα και άμέσως έξοσι πέρφουν και τó πιάνον, μέσα στό νερά !.. Τό πιάνον με τó στόμια !..

—Τόσο πολύ πεινάει ;

—“Α, έκει δεν πεινούν διόλου ! Όλος ó κόσμος τρώει χορταστικά. Εύνησιμώτος τόπος, ελαίμα, πώς είναι ή ‘Ιταλία. Μαζεύουν τó κωσάκια από τó χωσάκια, τó βράζον σε μεγάλα, θεώρατα, καζάνια, στις πλατείες, και κάθε ένας δίνει από μία δεκάρα και βουτάει τó ψομί του μέσα στό ζουμί... Εύνησιμώτος τόπος !..

“Ο Κιταπίδης, κρατών εκατέλλον όνομα, έμίζησε, εσφογγίσε διώ φροές τή μύτη του και σπράχισε νά προσφωνήση, ξεροθήξας τρεις φροές, για νά τόν προσέξουν :

—Έγείρων τó κούτελλο, εχχομαι τή πανιερότητά σας, τή θεία συνάρσει άποσταλείσαν ένταύθα, φειαν συναρμογήν...

—Δέν τó άφηνεις, δάσκαλε, αυτά, τού έπτε ó Πανιερότατος, και κάτος νά τó ποιήσ λίγο.

“Ο δάσκαλος τó έγρασε. Οι πρόκριτοι γουφλώσανε τó μάτια τους.

—Τί διάβολο Δεσπότης ενί αυτός, νά μη μάς μιλήση διόλου για τó θεία, νά μη μάς ρωτήση για τήν έκκλησία, νά μην ειχηθή για τó χωριό μας, νά μην ειλογήση τó τραπέζι μας, νά μην κάνη μία δέηση, για μάς !..

—Φτού, άλαμτελίθερον !..

Μά κείνος τó χαβά του :

—Πώς ;... Κανένας από σας δεν έταξείδισε !.. Κανείς δεν πήγε στό Παρίσι, στό Μπρίντζι, στό Μπάρι, στην ‘Αμερική !..

—Κανείς !..

—Όπτε και στη Νεάπολι, στό φάρο τού Παλάτιου ;

—Όχι !..

—Όπτε άπ’ τó χωριό σας διόλου δεν έδργήκατε ;

—Όπτε !..

—“Ε, βοέ άνηρωτοι ! Έσσεξ άντάμ είστε ! Τσού έσσεξ (δνοι) !

Οι πρόκριτοι τó έχασαν. “Ο Κιταπίδης παρ’ όλιγο, καθώς έφραγε λίγο παστουμά, νά κρή και τó προφύρι.

—Και δεν έζερε τί ενί ‘Ο κόσμος πέρα από δω ;

—Αυτό δεν μάς χρειάζεται, τού έπτε ó Σιαράπογιους, που άρχισε νά θυμιάνη. Έμεις, προ τού πολέμου, ζούσαμε καλά έδω, δεν εχχαμε άγάδες (Τούρκους), τή δουλεία μας έκπτάξαι, τó Θεό εύχαριστούσαμε και τó στανοό μας κάναμε !..

—Έσσεξ, είστε. Έσσεξ !..

Δέν βάσταζε ó Σιαράπογιους — βοηθούσε και τó κρασί λιγάκι — αυτός δεν φοβήθηκε τόν μαλ-μουιδήρι, τόν Καϊμακάμη, τόν Βαλή, ζαντάρμηδες και ζαπτιέδες, όταν θέλανε νά πάρουν τó εφρακόρια του χωριού, και ν’ άπανοβάλουνε τους φροφους — και θά φορηθή αυτόν !..

—Δέν μου λέξ, άγιε Δεσποτά, τού λέει. “Ο πατέρας σου πήγε στη Νεάπολι ;

—“Όχι ;

—Έπρηε στό Παρίσι, στό Μπάρι, πώς τó λέξ, στό Πρίντζι, στην ‘Ιταλία ;

—“Όχι ;

—Πήγε στις Ένδρατες, στις ‘Αμερικές και τ’ άλλα, πώς τó είπτε ;...

—Διόλου. Δέν βγήκε από τó χωριό και τó χωράφι του κ’ αυτός.

—“Ε, τότε, Δεσποτά μου, άφού έμεις, που δεν πήγαμε πουθενά, είμαστε έσσεξ...

—Χι ! είπε έπιδοκιμάζων ó Ιερατικός έπίτροπος.

—Τότε έσύ, που κ’ ó πατέρας σου δεν βγήκε από τó χωριό του, είσαι Έσσεξ ο γλου — Έσσεξ (ιδός δνοι, δνος) !..

—Πραγματικός, δηλαδή, ‘Ονί τ ης, όπως ήτανε !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ’ ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό θαύμα τού ‘Αγίου Διονύσιου. Μιά άρκαία άπάντησις. “Η τερατολογίες τού Γασκώνου. Πώς τού την έσκασε ó ‘Ιρλανδός. Ένας καυγάς για τó τιποτε. Γερμανικοί φανταρισμοί. Τó άνδρακάθρια τού πολεμιστή. Γιατί έκοψε τά ποδιά τού άχ-βρου. Τó μάθημα τής ζωολογίας, κτλ.

“Η παράδοσις άναφέρει ότι ó “Άγιος Διονύσιος τών Δυτικών, άφού τού έκοσαν τó κεφάλι, τó...πήρε στό χέρι του και Έκανε μία πορεία όντά χιλιόμετρον.

—Όκτώ χιλιόμετρα !.. φώναζε κατάκλητητí μιά γυναίκα, όταν άκουσε τó θαύμα αυτό.

—Μάλιστα, κυρία. Όκτώ χιλιόμετρα. Έπνε εξακριβωμένο, τής άπάντησαν.

—Τό πιστεύω όλοψήγως ! παρετήρησε άμέσως μία άλλη κυρία, πνευματωδιστάτη αυτή. Στίς περιπτώσεις αυτές έκείνο ποιήει άξια εντε τó πρώτο βήμα !..

Ένας Γασκώνος κ’ ένας ‘Ιρλανδός ταξείδευαν μαζί. “Ο πρώτος είχε μαζέψει γύρω του πολλούς ταξείδωτες, με τίς έξωφρενικές ιστορίες του. “Ο δεύτερος τόν άκουσε κ’ αυτός, άμείλητος. Σε κάποια στιγμή άφους δεν βστάζε πειά.

—“Ε, είπε, όλ’ αυτά τó πιστεύω. Μά έκείνο που είδα με τά ίδια μου τά μάτια, δεν υπόρρα ποτέ νά τó πιστέω, άν και πέρασαν δέκα χρόνια από τότε... Είν’ άπίστευτο... άπίστευτο !..

—Τί ; ποό ; ρώτησαν όλοι τόν ‘Ιρλανδό.

—Νά. Έδώ και δέκα χρόνια, στην πατρίδα μου, χροσκόπησε ένας πεταλοτής. Άπ’ όλη τή σημαγιά του δεν τούμειναν στό μαγαζί παρά μόνον δύο μεγάλα καρφιά. Τά πήρε, λοιπόν, να τά πουλήση, και μόλις πέρασε τó κατώφλι τού μαγαζιού του μετάνομισε. Στάθηκε λοιπόν για μία στιγμή άρηρημένος. Τή στιγμή αυτή περνούσε μπροστά από τó μαγαζί του και στάθηκε κ’ έγώ, γιατί ποτέ δεν είχα έναυδή σε πρόσωπο άνθρώπου τέτοια άπελμία. Σε λίγο είδα τά χαρακτηριστικά τού πεταλοτή ν’ άλλωνονται τρομερά και τόν άκουσα νά μουρμουρίζη μέσα άπο τά σημεία να δόντια του με βλαστήματα φοβερά. Μετά τόν είδα να κολλήει με τίς πλατές, όρθός, στόν τοίχο, και νά μπηγή τó ένα καρφί στό κούτελό του !..

—Αυτό ενε άπίστευτο !.. φώναξε ó Γασκώνος.

—Μην είσαι βλαστικός, φίλε μου. Άκουσε και παρακάτω. “Ο πεταλοτής, λοιπόν, άφού ήμηξε τó ένα καρφί στό κούτελό του, στάθηκε μία στιγμή κ’ έπειτα, προφέροντας τó όνομα μιάς γυναίκας, τρήσσε με τ’ άλλο καρφί την καρδιά του.

—Τί λέξ ; Έκανε αυτό για μία γυναίκα ! Ξαναρώτησε ó Γασκώνος.

—Νά, άπάντησε άπλά ó ‘Ιρλανδός.

—Μου φαίνεται άπίστευτο !..

—Και σε μένα τó ίδιο ! Ξανάτε ó πονηρός ‘Ιρλανδός, σκάζοντας στα γέλια για τó πάθημα τού τερατολόγου Γασκώνου.

Δύο κυρίες, τόν άποίον τó ήμερολόγιο των έρωτικών των περιπετειών ήταν έξαιρετικά πλούσιο σε άμαρτίες και όλισθήματα, μαλώνανε, ξεφρονίζοντας δυνατά.

—Για ποιά λόγο φιλονικάτε, κυρίες μου ; τίς ρώτησε κάποιος γνωστός τους.

—Γιά ζητήματα τιμής, κύριε !..

—Άλλά τότε, κυρίες μου, σας βεβαιώνω ότι κάνετε μεγάλο θόρυβο για τó...τίποτε !..

Ένας Γασκώνος έλεγε :

—Όταν είμαι ώπλισμένος, δεν τούϊμ νά κιντατζώ στόν καθρέφτη, γιατί φοβάμαι μήπως τρουάξω κ’ έγώ ó ίδιος άπ’ τόν έαυτό μου !..

Ρώτησαν κάποτε έναν νέο, που γούριζε από τόν πόλεμο, τί άνδραγάθημα έκανε, κ’ αυτός άπάντησε :

—Έσκωπα τά ποδιά ενός έρφηου.

—Και γιατί δεν τούκομωε τó κεφάλι ; τόν Ξαναρώτησαν.

—Μά, τού τήξαν κόψαι...άλλοι !..

Κάποιος έπαρχιώτης, άφού κατεβούθησε στό εστιάτοριο τής φασολάδα του, φωνάζει τó γαρσόνι.

—Τί θέλετε, κύριε ; ρωτάει τó γαρσόνι.

—Έχετε κοτόπουλο ;

—Μάλιστα, κύριε.

—Δός μου τότε ένα φτερό νά...καθαρίσω τήν πίπα μου !..

Κάποιος καθηγητής τής Ζωολογίας, παραδίδοντας τó μάθημά του, είπε άρηρημένα στός μαθητάς τó έξης άμμητο :

—“Ηδη θά σας περιγράψω τόν νινέοκορον, κύριοι ! Προσηλώσατε τούς όφθαλμούς σας εις έμέ και προσέξαιτε, διότι άν δεν πράξητε τούτο, δεν θάδνηθήτε ποτέ νά λάβητε ιδέαν τινά τής μορφής τού ειδικού τούτου ζώου !..

